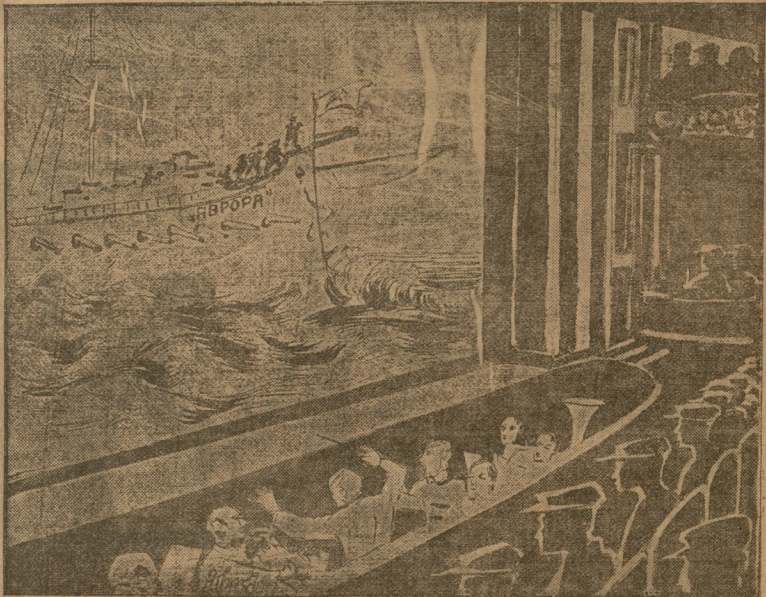

მ ა ლ ე ი ქ ნ ე ბ ა

საბჭოთა კინო-სურათი: სტუდია „მეცნიერული“ ნეტა ამერიკაში მუშათა უბნებში.

მუშები: — ნეტავი მალე გამოჩნდებოდეს ჩვენშიაც ჩვენი „ავრორა“.

ა თ ხ ი ძ მ ა ნ ი

შირველ ყოვლის ჩვენ ვახსენოთ
ბრიტანეთის პრემიერი.
იგი არის კამიტალის
სილამაზე და იერი.
შიგლი ეხლა შექმნა,
თუმცა არის ის ხნიერი..
მაპატიეთ... რალაც ეგვი
ლაშებალა მე ცხიერი:
ნობერის უამს ჩემბერლენი
სხვამ გახადა ბედნიერი!
ოჯახური საქმისათვის
ღრო არ შქონდა წუთიერი —
ჩვენ დაგვდევა, ვით ქოლაკი
ბღეზიანი და შიიერი, —
და ეხლა კი... ერთი სიტყვითა
ცოლის არის მადლიერი.

ჩემბერლენთან უსათუოდ
მოვიხსენოთ ბირკენფელი.
ჩემბერლენზე არა ნაკლებ
არის ბრიყვი და თავზედი.
გასტროლებზე დადის ეხლა,
გადიარა ზღვა და ქელი, —
მაგრამ როგორც მას უნდოდა,
არ უშართლებს ისე ბელი.
მოვიგონოთ (ყველას გვახსოვს)
ცოფიანი დეტერდინგი,
რომელსაც რომ „წითელ ნავთში“
აბუციებს უშნო დინგი.
ეს საკითხი აღარ არის,
არც იგრეკი და არც იესი, —
რომ ამათთან უნდა დაგვათ
ტურა-შელა წუწკი ხიკი.

საერთაშორისო მდგომარეობა ოჯახში

წაწაკა ნაქაშივით გამწარებული დარბის ოთახში პამპულა ჩლიპი.

მისი ერთი ცოლი, ერთი ქალიშვილი და ერთი ვაჟი-შვილი პირდაღებულ მისტიკებთან, როგორც ბავშვები უცქერის ხალხს ცაში მოსარიალ პავროლანს.

პამპულა ხანს ერთს შეხედავს, ხან მეორეს, ხან მესამეს. მუთათას და დღუას.

— ისე ვარ გმობაზებელი, მე და ჩემმა ლერომა, თითქოს საერთაშორისო მოხსენება დაეკისრებინათ ჩემთვის პოინერების ყრილობაზე. რაა, ამდენი ოჯახური გაქორციელებისთვისაც ვედარ დამილწევათა თავი, როგორც ბელა უყნს ვერ დაუღწევათა თავი ჰერგერეთის პოლიციის დენისაგან.

„შენ, ჩემო ცოლო, მუდამ ისე მიხიზიდები, როგორც იტალია უხიზიდება მოსკოვ-სლავიას. სულ იძიბი, მოიტა, მოიტაო—დამწეული ემოგრანტივითა. ამა მითხარი, საიდან რა მოუვც, როცა მე ისე ვარ გაოცრებული, როგორც დაუესის ვეგმა? ამას წყინდ ერთ ნაცნობს წავედავე: მინდობა ძველი ვალი გამუნადღებინა, მაგრამ ისევე პირში ჩალა გამოვლენებული დავიჩი, როგორც საფრანგეთი—ამერიკაში გავზაწილი საბჭოთა ოქროს რომ წაედავა. მე და ჩემმა ლერომა ვერ გამოვივა: შენ მტერი ხარ თუ მოყვარე, როგორც ვერ გამოვივა: გერმანია მტერია თუ მოყვარე საბჭოთა კავშირისა. შე როგორც ვატყობ: ჩემი ოჯახის საქმეებს მოგვარებში ისევე უძლური ვარ და უიარალო—როგორც ერთა ლეა.

„შენ კი, ჩემო ქალიშვილო, რას მომწირებინარ პირადღებული, თითქოს აესტრია სესხსა სიხივდის ინგლისსა? მე შენზე ძალიან ვუღნაწყენი ვარ, როგორც ელხას-ლორენი საფრანგეთზე. აჯერ ტანი ვერ გიქნია და უკვე დიდების მარაჩაში ერევი აღზნისავეით. მე ვიცი შენი ეშმაკობანი, როგორც გაბეგე იცის ყველა კონტრ-რევოლუციული ხრიკები. ის ერთი ვაჟი რომ დაბრძანდება აქა, რისთვის დადის? ერთი პირყენდის ბერლინში ჩასვლასა საიდუმლო და მეორე იმ ყმაწვილისა—ჩემს ოჯახში. ნეტავ ერთხელ ისე მოეწყოს ჩემი ცოლშვილის საქმე, როგორც საფრანგეთის ბოლო არჩევნები და ერთხელ მეც ვავიხარო პუნჯარესავითა.

„შენ, ჩემო ვაჟო, ნეტა ვიცოდე, რას აპირებ ამ ცხოვრებაში? ერთი განიარადლების კონფერენცია გააკეთებს რამესა და მეორე შენა. შენ, ჩემო კარო, ისევე გამოუყენებელი ხარ ჩემთვის, როგორც ეკვბიტე—ინგლისისათვის. ბარემ მინდა მკუთა დაჯაროვო, მაგრამ ვანა შენ თავში იმაზე მეტი შევა, რაც შევიდა აელანისტანის ყურში—როცა ინგლისს ელაპარაკებოდა? მე აღარ შემძლია ასე დაუმთავრებლად ვაკითხოთ ლექციები, როგორც დაუმთავრებლად იმართება ათასგვარი კონფერენცია ევროპაში. მე მომზებრდა სათნო ინით ამდენი ლაპარაკი. ეხლა ვაღდაცწყვიტე ჩემ ოჯახში ისეთივე დიქტატორად ვადვიტე, როგორც მუსკოლინი იტალიაში.

რა ვინდათ ხალხი? ხომ არ უნდა ჩამყლაპოთ, როგორც ინგლისმა ჩაყლაპა ირანი? უკაცრავად! მე ისევე დავადგები ყელზე ყველას, როგორც ჯოშინეთის ადგება ყელზე ბესარაბია.

„ღმერთო ჩემო! ამდენ აყალბაყალში, ამდენ უბედურებაში ისე დავიჭანტე, ისე გავგერდი, რომ ვედარ გამოვივა, რა ხდება ჩემ თავს, როგორც ვერ გამოვივა, რა ხდება ჩინეთში?!

„ხო, ნეტავ ისე დავიწყებულ იქნე ჩემი სახელი, როგორც არ უწყინს სხელი მგნესკოვას ბარსედეტისა, თანაც მომარიადა ცხოვრების ისეთ მთულუნულ აყალბაყალს, რაც ეხლა იაპონიას შეუხვდა ჩინეთში.

სარკვეში რომ ვიცქერები, სახე ისე დამწყენია, როგორც სახვრებები პოლონეთისა და ჩემი თავი ისე მებრიაღება, ლამის საკლავად მოვიკეტო ლიტვასავით ბრძაკ რომ ვიყო, მაშინაც კი შევაშინე, რომ თქვენ ერთ ვგარი ბლოკად ვინდათ შექნათ ჩემს ირგვლივ, როგორც ინგლისი სხადის საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგე მაგრამ თქვენ ამას ვერ შესძლებთ, როგორც გერმანიის მთავრობამ ვერ შესძლო წითელფრონტელების დაშლა.

არ იფიქროთ, რომ მე ჩანწულა რამე ვარ მეორე ინტერნაციონალივით. თუ აბრიადა, ჩემში იმდენივე მეზობლია ძალა და სულია, როგორც მესამე ინტერნაციონალიში. მაშინ მიერთხილდით, თორემ ისე გააძევენთ ყველას ჩემი სახლიდან, როგორც ტროცკისტებს—კომპარტილდან.

მაშა! ხედავდეთ ამას იქით, რა კაცია ვარ!
ნადირა.

კ რ გ ი მ ი ტ ი ვ ი ა !

— აკი ამბობდი, რომ აწი არავს თვალით არ შეგებდავო? თქვენ კი ისეე მივარალი ხართ!
— ღმერთს გეფიცებით, რომ სულ თვალდახუჭული ვყლაპავდი და ერთხელაც არ შემხივდეს არავის სახეე კიქისათვის.

გაიჯნურებულნი

— არა, რა დღე იყო ის დღე, როცა მე, აქტიური და მუშავე იმ კრებაზე დავინახე. შეიძლება სრულებით მცემინეველი დიპლომატიკური ჩემთვის, რომ უკვამლო ჩამომხინებოდა და ცხვირი არ ჩამომეკრა შენთვის მხარზე, რადგანაც ჩემ წინ იჯექე.

ჯანაბას ცხვირი... მართალია მეტყინა, მაგრამ მაგის ჭაუჭებდა კაცი, რომ შენ არ შეზოგებედა.

შემომხედე და ჩემი პროფაქტუიობა სადღაც გაჭრა. თვით ძილიც დამეკარგა და მოჭნარების მადაც გადამივიარდა.

— ნახალ! — ამხანაურად მითხარი შენ.

— ეი სამ ნახალ! — ასეთივე კილოთი მოგმართე მე და გული ამიყურდა, რადგანაც საერთოდ გულჩვილი კაცი ვარ.

— ის იყო და ის. მას შემდეგ დეკარტო მოსვენება და როცა შტატების შემეცირებაში მოვეყვი და უსაქმოდ დავჩინი, ლექსების წერაც კი დავიწყე.

შორის ბირეაში შენი სახე შეჩვენება და რეგისტრატორი (კაცია) კინაღამ შევიყვარე, რადგანაც მასაც მგნსავით ვაქცურე გამომეტყველება აქვს.

დაე, დავჩრე უზუმეერად, აღონდ შენ იყავი სა-

მასურში, ჯამბოიტი მოიმატე და შენც შენ ოთახში გადაიყვანე... ვფიცავ ჩემს დერეფანს (რომელშიც დამეს ვაუვე), რომ ყველავფერს დათმობ შენი გულისათვის, მივატოვებ რახვოდში გაწვევულ ცოლს (რომელმაც ოლიმენტებით გამათავა) და ვიჭენბი შენთან, რომ დავტყებ შენგან აღუღებულ სამოჯრის ჩაით.

მე მინდა შენთან ყოფნა, მინდა გავხდე შენი თანამშემწე და შენი ფიქრების რეგისტრატორი, და თუ ნებას მომცემ, შენი გულის საბინაო ფართობის დომკომიცი.

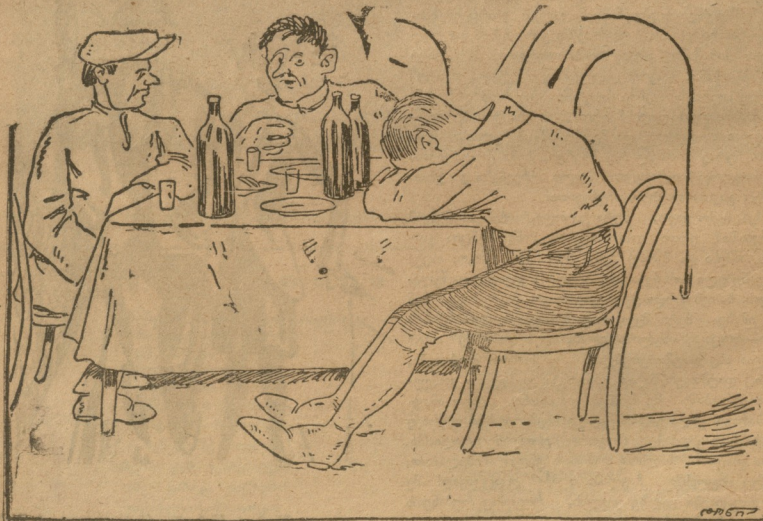
რაც შენ გნახე, მას შემდეგ დეკარტო ფიქრების ნორმალური მიმდინარეობა და როგორც ზოგიერთი პოეტა, ისე დავდივარ ქუჩებში უთავბოლოთ.

ჩემი ფიქრების ბუნებში მსჯელობის მთავარი საგანი შენ ხარ... შენ ხარ ჩემი გულის აღმინისტრატორი და გონების საქმეთა-მმართველი...

გემულარები, ნუ გახდები ბიუროკრატი, როცა გორც ჩემი ყოფილი გამგე და მიმიღე შენი გულის ერთერთ ცუნქულში, თუნდაც კოოპტაციის საშუალებით

შენი ბარსიბი.

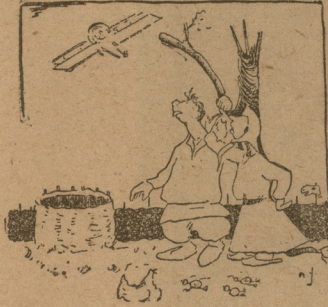
ასირიუბული მწველბეა

— ვა, რა მაინცდამაინც წახვლის დროს ჩამოეძინა ამ ოხერ-ტიალს?!

— ახე იცის უფედთვის: როგორც კი მოახლოვდებოდა წახვლისა და ფულის გადახდის დრო, მაშინვე ჩაიძინებდა, რომ აიშოროს თავისი წიდის გადახდა.

ზ ი ზ ი

— ძერა! ძერა! უო, ქა! ჩამოდენა, კრუსას დას-
ძრას...

— კრუსა კი არა, — რაც ახლოვდება უფრო დიდდებ-
და, — ჩაეჭიდ ამ ზეს, თორემ, — ჯოჯოღოც უტყობა, ჩვენც
პოვერევა!

„გამოდლებული“ მუშაობა

დაიწყეს თუ არა სოფლის სექციებზედაც გაზეთებ-
ში წერა, უმოკველია თემის სექციებზეც მაშინ სექციტის
ყურები.

— აბა, ჩქარა სექციების სხდომები, თორემ ცუდა-
თაა საქმე! — იძახდნენ გამწარებული სექციის თავმჯდომე-
რები — დღეში ორჯერ სექციის სხდომა!

და, მართლაც, ერთი თვის ცხარე მუშაობის შემდეგ,
ერთ-ერთ სექციის თავმჯდომარემ უკვე სხვა სექციების
ერთ წევრი მოიყვანა სხდომაზე. დანარჩენებმა არც კი
იციოდნენ — იყვენ თუ არა ისინი სექციის წევრებათ. ამი-
ტომ თავმჯდომარემ გადასცა საი იმ წევრს, რომელიც
მისული იყო და დაეავალა დანარჩენების მოძებნა.

დიდ ხანს იარა, თუ ცოტა ხანს, შეატყობინა ყველას
და, როდესაც ბრუნდებოდა უკან, მზავდა ვიღაც მოქა-
ლაქე, რომელიც ძლიერ სიმთვარის გამო პირიდან
„საქმეობდა“.

მან, როგორც სანიტარული სექციის წევრმა, ვეღარ
მოითმინა მოქალაქის ასეთი ანტისანიტარული მოქმედება
და გაბრაზებული მივიდა იქ, სადაც ის მოქალაქე დამ-
თვროლიყო.

თურმე ქორწილი იყო. მიბაბრეცეს ისიც. ქორწილში
წყაქვიფების სურვილმა დააიწყებინა სექციის სხდომაზე
დღიიანად მიქლა.

როცა ყველა სექციის წევრები შეიკრიბნენ, თავმჯდო-
მარემ განაცხადა:

ამხანაგებო, ჩვენ უნდა ვიმუშაოთ ჩვენ სოფლებში
მსგ, რომ ყველა გაკვირვებული დარჩეს ჩვენი მუშაობით,
და გაზეთებშიაც ქება-დიდებასთან ერთად ჩვენი სურა-
თებზეც მოათავსონ.

ამისათვის, ვინაიდან ჩვენი გლახობა ჩივა იმას, რომ
მზარა-გზებზე სდგას, ე. წ. ფხვის ადგილები, რომლებშიაც

ჩვენ უნდა გადავდგათ ისეთი ნაბიჯი, როგორც ჯერ არ
მოხდარა, ამიტომ აუტყობლოთ ყველქ, ვინც ჩვენისად-
გილებით სარგებლობა და ესეუ ქვეყნებში სოფელში,
როდესაც ზებები გამოსულია და შეუძლიათ თავის და-
ფარვა ყველგან. ზამთრისათვის კი შემოღობულ იქნას ე.
წ. საღამურები, ანუ „გარშოკები“ — ყოველი სულზე თი-
თო. ამისათვის წინადადება მიეცეს კომპერატულ სექ-
ციას დაუცვეთოს კომპერატის ასეთებნს მზარაგი მთელი
გლახობისათვის.

შემდეგ წამოვდა სხვა სექციების წარმომადგენელი
და დაიწყო:

— მე მიხდა მივაქციაო თქვენი ყურადღება ჩემს
ცოლზე, რომელსაც ერთი თვეა ვეუბნები და არ გამოირე-
ხა საცვალი, რომელიც, რასაკვირველია, ჩემს მიმართ ვერ
პქნის...

— მოიცა, უკვე მიგზვდი! — შეაწყვეტირა თაერემ
— ეს საქმე, ამხანაგებო, მართლაც სერიოზულია. ამ საქ-
მეს ეხლავე უნდა მიექცეს ჯეროვანი ყურადღება, რომ
შემდეგში სხვა ცოლებმაც არ განიმეორონ მზავის აშხაგი.
აბა, დაუკვირდით ამ ამხანაგის განცხადებას — რას ჰგავს
მისი ცოლის საქციელი? მთელი თვე საცვალი გაურტყე-
ლი! ეს ერთი სანიტარული წესების უარყოფაა; მეორე
მხრივ კი — საქმის გაქინარტება! ვის გაუგონია, ერთ თვემ-
დე საცვლების გარეცხის გაქინარტება? ამისათვის დაი-
წმწმოს კომისია სამი კაცის შემადგენლობით, რომელსაც
დაეუფლოს: ადვენთ თეალ-ყური ამ მოქალაქის საცვლებს
თუ გამოირდეს ასეთი, გადაეცეს სათანადო ორჯინოს,
რათა ასეთი ცოლები მოსხნილი იქნან თინამდებობიდან,
ე. ი. ამ მოქალაქეთა ცოლობიდან.

— მავ რა მუშაია! — წამოიჭიბა ერთმა — ჩვენ მოსამ-
სახურეთა შორის ვებრძოთ საქმის გაქინარტებას, თორემ
ცოლთან რა საქმე გაქვით?

— ცოლი იგივე მოსამსახურეთა, და თუ ოჯახში
ვერ მოსილა ასეთი, მაშინ სხვაანაც დარჩება და უკანასკ-
ნელად დაექნ, რომ აეკრძალოს. ყველა დისასლის სახ-
ლების დავა, ვინაიდან ისინი ნაგავს გარეთ ყრიან, ჭითად
ხელი ეშლება ჩვენ მოქმედებას.

ასე დამთავრდა სანიტ-სექციის სხდომა.

მეორე ოთახში კი იმ დღესვე მოწვეული იყო საგზაო
სექციის სხდომა, რომელმაც დაადგინა: მოკირწყლული
იქნას ის ქუჩები, რომლებიც კარგი შეკეთებულია, ხოლო
ვინაიდან ჩვენ გზებში არის ისეთი ადგილები, რომლებზე
იცაა გავლა შეუძლებელია და თითქმის შექმნილია პაო-
ბები, ამიტომ აქ ჩვენ ვერაფერს ვაგებდებით. ამისათვის
ეცნობის მზარას, რათა მიიღოს ზომები მათ დასაწმობათ.

ხოლო კულტ-სექცია კი აღბრუნდა: ჯერ არ არის სა-
ჭირო ჩვენ ყოველგან არც ლესკოლა და არც ოთხწლიე-
შვიდწლიელები, რადგან ეს გამაჩველებს მცოდნეთა ჩაო-
დნობას, ხოლო ჩვენ თემში საჭიროა რაცხვი უკვე მოიბოე-
ვა საშუალო მცოდნეთა, რომელთაც კიდევ უნდათ სწავ-
ლის გაგრძელება. უმაღლესში კი საჭირო ადგილები არ
არის. ამიტომ დღიძობას შეამდომომა სათანადო ორჯინის
წინაზე, რათა ჩვენ თემში დაარსდეს ერთი უნივერსიტე-
ტი, სადაც უმაღლესი ცოდნას მიიღებენ ადგილობრივი
„ინტელიგენტები“.

იი როგორი მუშაობა დაიწყეს სექციებმა და მთმა-
ვალში ენახათ მათი შედეგი.

ცოლი:—გენაცვალე, შენი ჯამაგირით ტანსაცმელი და ოჯახის მოწყობილობა შევიძინოთ. ჩემი ჯამაგირით კი—თეატრისა და სხვა გასართობებისათვის გვეყოფა.

სრულიად სატარტაროზო სესია

ბაისის 6-ს ბუკრის დედაკალაქში—ოჟსკგათში ბაისსა სატარტაროზო მოკინი სესია. სესია ბახსნა ახს. ტარტაროზმა, რომელსაც დელეგატები მოუკვალე ბაშით შეიბეგან.

ლუბარსი რუსრუხამის მოხსენება საბარო მდგომარეობაზე

ამხანაგებო—დაიწყო ანხ. ლუბარსი—გურისის საერთაშორისო მდგომარეობის განხილვის დროს უმთავრესად უნდა შევეხოთ ჩვენს მეზობლებს და მათთან დამოკიდებულებას. საერთოდ უნდა ვსთქვათ, რომ ამ საანგარში სნის განმავლობაში, სავარაო ფორმტზედ ჩვენ ძალიან დიდი მოწვევები გვაქვს. ეს გამოწვეულია, ერთი მხრივ, ჩვენი შინაური სიმტკიცით და, მეორე მხრივ, ჩვენი დიპლომატიის გამაჯრებით.

ჩვენი უპრობლემა აპარისტანთა.

როგორც იცით, ამხანაგებო, აპარისტანთან მოლაპარაკება დღევანდელ ამ რამოდენიმე წლის უკან და ეს მოლაპარაკება დამთავრდა ეგრედწოდებულ „ნაფოცხვარის ხელშეკრულებით“, რომლის თანახმად სადავო ადგილები, ხართალი, კვანაზური, ხინო“ და სოფლები აჭი და ქაქუთი გადავიდა აპარისტანის ფარგლებში.

მაგრამ საზღვრების საკითხების მოწესრიგებასთან ერთად საჭირო იყო ეკონომიური ურთიერთობის მოწესრიგებაც, ვინაიდან კანტრანდის საკითხი ჩვენსა და აპარისტანის კანტრანდისტებს შორის მუდამე ხასიათს ღებულობდა. მათ შორის კონფლიქტის თავიდან ასაშორებლად ჩვენ შევცხვით, გურიისა და აპარისტანის კანტრანდისტების გაერთიანება რამოდენიმე ტრესტში. ამ მიზნისათვის დღესდა შემდეგი ტრესტები: „კვაპალათის ტრესტი“, „ჩხაკაურის ტრესტი“ და „ზემო თავსურების ტრესტი“. ყველა ამ ტრესტებს აქვთ თავიანთი განყოფილებები როგორც ოსტრეკეთში, ისე გურიის სსვა კუთხეებში. ამ ტრესტების გადღიერებას ხელს

უშლიან საგანგებო რაზმელები; რომლებიც ტრესტების წარმომადგენლებს საგანგებო კურსებზე აგზავნიან გამსახლში.

ამ ქვეყანასთან ჩვენ დავამყარებთ კიდევ უფრო ძიურს გავმარს. ამის თავდებია ქობულეთ-ლეგვა-ოხურ ვეთის გზატკეცილი, რომლის გაყენების გეგმა უკვე არსებობს და ალბათ ოდესმე მალე გაკეთდება. აგრეთვე არ უნდა დავავიწყდეს ბუქუ-აქის წყლის ხიდის გაყენება, რომელზედაც აპარისტანმა საქმა ფინანსიური და ტექნიკური დახმარება გავცივია.

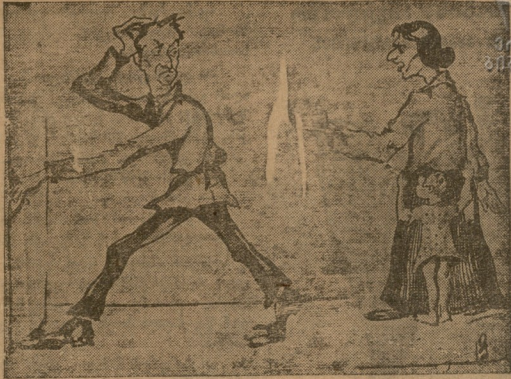
ამ ქობულეთ მახსენდება ანხ. შოთას სიტყვები:

„გული მისცხვ გულისათვის სიყვარული გზად და ხილად“.

მართალია აქ ანხ. რუსთაველს სხვა ანხი აქვს გატარებული, მაგრამ მე ვიტყვი, რომ მართა სიყვარული თუ გავდევით „ბუქუზედ“ და „აქისწყალზე“ ხილათ.—ეს არ იკმაობს. ასეთ ხილზე გასვლას ვერაინ შესძლებს და მისალებიც არ არის ამ ჩვენს დროში. ჩვენ უფრო რეალურად მივუღვეთ საკითხს. სიყვარული აპარისტანთან უკვე გვაქვს. ხიდის კეთება დაწყებულია, ხოლო ანხ. ერასტო როდის დაასრულებს, ალახმა უწყის. ამდგარად, ამხანაგებო, ჩვენი ურთიერთობა აპარისტანთან კარგია და კიდევ გაღრმავდება.

ვოთი და ჩხვე.

ვოთი, როგორც იცით, ამხანაგებო, უაღრესად განვითარებული სამრეწველო ქვეყანაა. სასოფლო მეურნეობა თითქმის სრულწიით არ მოვგობათ. ასეთ

ცოლი: — სახლში რომ დაგდებულხარ, — წადი და იმსახურე
საღმე!
ქმარი: — სად უნდა ვიშოვო სამსახური, როცა ყველგან ცოლი და
ქმარი მსახურობს!

ბირობებში, ფოთს მშური კავშირი უნდა ჰქონებოდა ჩვენს სასოფლო მეურნეობის ქვეყანასთან, ვინაიდან ამას მოითხოვს ორივე ქვეყნის ინტერესები. მე კითხვას ვცდამ. ჩვენი პანტა ვაშლის ან ფელამუშის (დამზოზ-ბა*), ანდა ტყემლის არყის გარეშე მეტულაა ფოთის არსებობა? არ შეუძლია. ჰო-და ფოთელების ზოგიერთი „მუბღმაგართა“ ვაგუფს არ ესმის ეს საკითხი, რამაც გამოიწვია ზოგიერთი ვაუტებრობანი. საკითხი ებნებოდა ჩვენს სათევზოებს, სახელადობრ: მალთაფა, დედაფერა, ტბაქმინათი, ფიჩორი და გურჯიას, რომლებიც ფოთმა ხელში ჩაიგდო. როგორც იცით, ამხანაგებო, ამ საკითხის მისაგვარებლად მოწვეულ იყო ფოთის ორთა კონფერენცია.

მაგრამ, ამხანაგებო, როგორც იცით, ეს კონფერენცია დასრულდა უშედეგოდ. საკითხი გადატანილი იქნა ცენტრში, სადაც სდომას ჩვენ მხრივ დაესწრო აშხ. გიორგი რამიშვილი. ფოთის მხრივ დაესწრო აშხ. ზესარიონ გოგია და საკითხი იქ მშვილობანათ მოგვარდა.

სადავო საკითხი შუთაისთან.

ჭუთაისის სურების შუთაში შემოჭრა და საძივარის „შუა გორას“ დაჭრა არ იცოდა. 1928 წლის 9 მარტის თარიღით 861 ნომრით ჭუთაისის მაზრის ოლმსკომიდან გურულთმედიის ხელის მოწვევით ეღებულობთ ნოტას, რომლითაც წინადადებს გეაძლევენ, რომ მათი გეკლენის სფეროებში გადაესცეთ სახოფა და უღვევილი, რაზედაც ჩვენ უარყოფითი პასუხი ვაძევიეთ. ამას შედეგად მოჰყვა—სამხედრო ატაშეს აშხ. შალვა მესხის გაწყვედა ჭუთაისში.

გამა - ლიხაშუთან კავშირი უკვე გაშავს

როგორც იცით, ამხანაგებო, რაქა-ლენინებთან ამ უკანასკნელ დროს კავშირი ავსოვდებოდა. ამას მოითხოვდა ორივე ქვეყნის ინტერესები. თქვენ ალბათ იცით, რომ რაქას და ლენინს შორის არსებობდა მძობოლა „ჭკრ-ხალის პრობლემის“ გარშემო. ჩვენი ჩარევით ეს საკითხი მოწესრიგებულ იქნა „ხამთა კონფერენცია“-ზედ.

ამ ეპიდ „ჭკრებალის პრობლემა“ ამოწურულად უნდა ჩაითვალოს.

აქ ჩვენ გამოვიჩინეთ იშვიათი დიპლომატიური მიჭი და რაქასთან დავედვეთ ხელშეკრულება, რომლის ძალით ოზურგეთში არსებულ ვერეც წოდებულ „სასა-დილო არტელს“ არ ეკრძალება გურული „ადესის დფონო“ გაუშვას „ხეანჭრაკა“-ს ფირმით, ნამდვილ „ხეანჭრაკა“-ს ფასებში.

ჩვენი კავშირი აღმოსავლეთთან, ანუ ბუნე-ლის იპითა მკუფნათა.

აღმოსავლეთის ქვეყნებთან გერ გერობით ჩვენ სერიოზული მოლაპარაკება და კავშირი არა გვაქვს. ერთად ერთი ქვეყანა, რომელთანაც ჩვენ უკვე კავშირი გვაქვს, ეს არის გორის მაზრა. ამ ქვეყნიდან ჩვენ მივიღეთ ფინანსური დახმარება და ჩვენც მზად ვართ ვაღლებულება დავიცვათ და საჭიროების დროს ჩვენც დავებნებით.

სხვა ქვეყნებთან ვაჭარობებით მოლაპარაკებას დასკანა.

მიუხედავად იმისა, რომ მიუღო როგ ქვეყნებთან, რო-გორიც არის, მაგალითად, ფოთი, ჭუთაისი და სხვა, და-კითხული მდგომარეობა გვაქვს. ჩვენი საგარეო მდგომარეობა მაინც მტკიცეა. იი, ამხანაგებო, მოკლეთ ჩვენი საგარეო მდგომარეობა და ნება მიბოძეთ მარტენა სკამ-ზედ მჯდომით და ცენტრის მიმართულებასაც უთხრა:— ნუ ღელავთ, რამდენიც არ უნდა იხტუნით, წელის ზე-ვით მაინც ვერ ახტებთ და ყველა ის ზომები, რომელსაც ვატარებდით, მისაღვიც არის და მოსაწონიც. (ტაში და ხმაურობა).

ესლა, ამხანაგებო, ნება მიბოძეთ ვადავიდ ჩვენს სამზინა მდგომარეობაზედ

(გავაძლევა იქნება).

*) ფელამუს ფოთლების ტრანშიტი დამფხობა ეწოდება.

(მშვიდობი ნობის) ანგლოზი

იმავერიანობის ახალი ვარიანტით.

ნიგოთის სადგურში

საჯავახო!... საჯ-ვახო! საჯავახო!! ეი! არ გეყურებო შენ რაჯ დაქეულო? პო-შე ვარ ნიგოთი. რომელი ხარ! სუფსა? სუფსა კი არა საჯავახო მინდა კაცო.

წყრობო... წყაბ... წყაბ; წყაბ; საჯავახო!...; საჯავახო!.. თი შენ დაურუდი ბარემ. კაცო ამდენი ხანია გიძახი და არ იქნა შენი ვაგონება. ბიჭო?! ხომ არ გყავს რამე? შა?... აპ?... **სტოხენაცია**?! როდის ვამევიდა კაცო! კაი... კაი, სხვა რაშობი, არ ჩაოხვადი ერთს აქეთ? გესმის? გამეინტე ერთი აქეთ, ბიჭო წადი?

- სიდა, ბიჭო, მისი რა?...!
- ნარდს თამაშობს მუონი, ეგერ, დუქანში.
- დოუძახე, კაცო, მალე. **სტოხენაცია** გამევიდა საჯავახოდანი..

— გამეიარე კაცო მალე; სად ხარ ამდენხანს? წადი მიილე მეორეში.

— სად ვარ კაცო, და იმდერი გახურებული ნარდის თამაში იყო, რომე რადა გინდა შენ. კაი გახსენს ამ ნიგოთში და ნარდის სათამაშო, ორ კაცს უგებ ჯერ-ჯერობით და მინდა რომ უკეთესად ვისწყავლო.

— კაი... კაი მერე იმუსაიფე მაგაზე; წადი ახლა შემუა რაც ხანია.

— ის ეი არა, ბიჭო, ამ ჩვენს ნაწიანს იმდერი ცოლის დია ყავს, რომე რადა გინდა შენ! — გუშინ ბარე ერთი ხელი იმასაც ქე მუღამე.

— მეორეში... მეორეში გესმის?! ხო, ხოჯ (სადგურში მატრებლის მიღების შემდეგ, მეინტე ისევე ნარდის სათამაშო მიღის).

— ლანჩუთი!.. ლანჩუთი!!!... ლანჩუთი!!! უფუღე ლარ გესმის კაცო?! მიილე **სტოხენაცია**. აპ?... ჯერ შენდგან?! არა არა, მიილე ეს ჯერ და შემდეგ... კაი... კაი, ახა გამევიდა?!! როდის კაცო?...

- დოუძახეთ კაცო მისი რეს...
- ეგერ მუა მგონია.
- სათ წადი, კაცო, შენ?!
- რა ამბავია?! ხომ ადერი გამოსულა?!
- ლანჩუთიდან გამევიდა. წადი მიილე პირველში!
- რა ამბავია, კაცო, დღეს შესენება არ მაქვს, ეგერ ახლა კაცს მარსათ უგებდი, კარები ჩუტკილტე და მას სამი ქევი ჰყავდა გვეტარი, მარა მუარდა აი ეშმაკიდან წადილული პოვზი და ქე დამბლუბე მოგებულ ნარდ.
- რა დროს ნარდია, კაცო! გეიქევი მალე!
- მივალ, ხომ ხედავ... მავას დამბროვს გამეინტე მერითი.

გ რ. არუელი,

ნ ა ჩ ა ლ ნ ი კ ი

მოქმედება სწორიობებს საჯავახოში. **სადგურში** უფროსი ბ. ულენტი ქვავენელზე სეირნობს თამარისთან მატრებელი გამოსულია ნიგოთიდან. ბილიები არ იყვდებ; ხალხს მღელვარება ეტყობა.

ბიკტორე (თამარას):—სწორედ ბედნიერათ ვთვლი თავს, როცა ასეთ მშვენიერ არსებას ვუცქერი, როგორც თქვენა ხართ!

თამარა (ნახათ):—რატომ იკადრებთ, ბატონო ბიკტორე მავას? ვანა თქვენ სიღამაზეს ჩემისთანა ქალები ცოტა დატყულებია? სწორეთ იშვითი კაცი ბოძანდებით მთელ საჯავახოში. ამასთან ერთათ ხანამდებობაც ხელს გიწყობს.

ბიკტორე (აპყად):—ღიას! ვანა ჩემი თანამდებობა მარტო სადგურის თანამშრომლების უფროსობით ვანისაზღვრება? მე უფრო მეტი მოცულობის უფლებები მაქვს ამ დარეში. მაგ. მე შემიძლია ეს ხალხი, რომ დაულათ პირი და მატრებელს უცდის, აქ დადგოვო ხეაღმეცის; მატრებელი კი თავის გზას ვაუყენს!

თამარა (იციან):—რა სასაცილო მოვლენა იქნება ღმერთმანი, რა სასაცილო! ხა-ხა-ხა!

ბიკტორე: ანდა, კიდევ უფრო მეტი: შე შემიძლია ნიგოთიდან გამოსული მატრებელი არ მივიღო და თავი მგზავრებით მთელ სათაობით ვაუწყურტო ხევის წყლის ხილთან, თუ თქვენი ნება იქნება, ესლავე დამოტკიცებთ ქნო თამარ?

თამარა:—რა საჭიროა! ვანა ისედაც არ გიცი, თუ რის შემდეგ ბოძანდებით? (პაუზა) მაგრამ იცი ბიკტორე რა სასაცილოა ეს ხალხი რომ დადგოვით მატრებელზე ხედავ რა აღულებებით ელიან მის მოსვლას?

ბიკტორე:—ძალიან კარგი, თქვენ თუ ეი გესიამოვნებათ, ამ ხალხს კი არა, მატრებელი, როცა მოვა, მთელ საათს აქ ვაგანერებ თავის მგზავრებით და მემანაქანე კონტრტორებით (იცინიან).

წ ი ნ დ ა ს ლ უ ლ ი

თავგაზაფხული (ბილიციუსი)—გაუშვით, რას იტყობთ მგ კაცს? ჩემთვის არადგერი არ დაუშავებია!
მოქალაქე (თავგაზაფხული)—როგორ თუ არ დაუშავებია! აქი მე ვხედავდი, რომ თავი გაგიტება! პასუხს გევაძემა მისაცემი!

თავგაზაფხული (მოქალაქეს): —არ მინდა არაფერი...ერთ თვეს მიუხვებან, შემდეგ გამოვა და თავის გატეხასაც არ მაკმარებს,—მთლად მომკლავს. გაუშვით არ დაიპიროთ!

ბიჭუნა (ბიკტორს):—პაპა, დედა მობოდი!
ბიკტორ:—ნუ ხარ ხარბი თქვა—სე უფხარბი (თამარს) ასე იცის მაშინვე ბავშვის გამოგზავნა, როცა სხვა ქალთან დამინახავს.

პოლიკარამე (სადღურის საბარჯო მწიბაი, რომელიც მიმართავს ბიკტორს):—ამხანაგო ბიკტორ, მატარებელი სადაც არის—შემოვა სადღურში. ბილიციუსი კი გჯერ არ გაყიდულა; ხალხი პოლიციარებს; როგორ მოვიქცეთ?

ბიკტორ (დაციენის კილოთი):—შენი ამხანაგი ავტო არის იმ ვაგონში დამწყვედული (მითითებებს საბარჯო რიონოდაზე, რომელიც ღორებით არის სავსე). სად ხარ თუ იცი?

პოლიკარამე:—მაბატეთ, ბატონო, შემცდა!
თამარა:—შეცდა! უფროსის წინაშე შეცდომა?

ბიკტორ: (პოლიკარამეს ჩუმთი) ამხანაგოს დაძახებასაც თავის ალაგი აქვს; აქ კი უაღვილოა, როცა ხალხი თქვენს უფროსთი მცნობს. (თამარს) შეხედეთ, როგორ გაბითიამდა თანამშრომლები? მავთი თუ ერთი „საკრამუნია“ არ მიეარტყი, კვლავ არ ისწავლიან. (პოლიკარამეს) ხალხს გამოუცხადე, რომ დღეს ბილიციუსი არ იყიდება-თქო. მოიცადონ და საღამოს მატარებელს გაყვენ. ხომ გესმის?

პოლიკარამე:—მესმის ბატონო (მიდის).

ბიკტორ: (ამაყთი)—მავთი უჩვენებს, თუ ვინ ვარ მე [სალაროს გასაღებს თამარსებს ხელში].

გლმისი:—ბატონო „ნაიალნიკო“, პევენი გამოსულია, ბილიციუსი არ გვაძლევს. ვინ უნდა მოგვცეს? ვის მივმართოთ? როგორ მოვიქცეთ?..

ბიკტორ:—როგორ მოიქცეო და საიდანაც მოსულ ხარ, იქით შეაყოლე.

გლმისი: ვმ! ეს რავე ჩვენი აღმასკომის მწერალად ვით მიუღებთ, ერთი შეხედეთ?! (მიდის).

თამარა: (მხიარულთი)—ხედავთ, ბიკტორ, მატარებელიც გამოჩნდა. ხალხი როგორ ბუზივით ირევა! რა სასაქალო სახანაბაა, დემრთანი, ამდენი ხალხის მატარებელზე დარჩენა!

ბიკტორ: (ამაყთი)—უნდა ვაიგონ, თუ ვინ ვარს (მატარებელი სადღურის წინ სდგას. ხალხი კარებს აწყობდნენ). კონულტორი არ უშვებს უბილიციუსს ზღონდაში).

ბიკტორ (მატარებელს ადრე ისტუმრებს და მგზავრებს უცხადებს): საღამოს მატარებელი ნომერი 14 გამოივლის და იმაზე გავეყიდი ბილიციუსს.

ოხუნჯი მგზავრი (რომელიც დარჩა მღერის): ასე იცის ჩვენ ბიკტორმა: როცა ქალი მასთან მიდის,—წამოუვდის რაღაც ენის და ბილიციუსს არ ვაპყდის.

გ ა ნ ხ რ ა

ქ ი ა თ უ რ ა

უქვენ ალბათ ხშირად გესმით სიტყვა „განხრა“.
განხრა ახალი სიტყვაა. იგი თანამედროვეობის
პირში შეიღია და ჩვენი ყოფის პირის-ხიარება.

მაგალითად: სკოლას აქვს პედაგოგიური, სასოფლო-
სამეურნეო, სამრეწველო ან სხვა რომელიმე განხრა. პო-
ეტს ჩვეულებრივად აქვს მიღწევების განხრა, საბჭოთა
მუშაკს—დაცვრითი განხრა. პროფმუშაკს—აქტიური. ძი-
რითად აქტიუს—პროდუქტიული და სხ.

წამატულობით, ხომ იცით ბევრი რამ ხდება და ჩვე-
ნი საერთო ნაცნობის ბეგლარი ბეგლარის თაგშიც
მოსხა ერთგვარი განხრა.

დაწესებულებაში, სადაც იგი მსახურობს გამგეთ,
მან მიინიჭა ბიუროკრატიული განხრა და ისე შეუღდა
მოვალეობის ასრულებას.

საჭმეთა-მმართველი, რომელიც მეტად მიმხმაცელი
ეაქცია, არ ჩამორჩა ვამგეს და თითონ ვოლოკიტური გან-
ხრა მიითვისა.

— ეგრე არ უნდაო,—ჩაილაპარაკა მთავარმა ბუხ-
გალორერმა და უცებ ჩაღდა უთაგბოლობის განხრის კა-
ლაოტში.

— მე ვიღასი მეცამეტე ხატკანი ვარ,—სიტყვა მოლა-
რემ და ფლანგვიით განხრით მიუღდა თანხების განაწი-
ლების საკითხს.

— თბა თბის უარესი...—ჩაიქიკვიკა მემანქანე ქალმა
და უცებ პარფუმერიულ განხრაში გადავარდა.

ასეთი ცვლილებების შემხედვარე დარაჯმა აღარ
დააყოვნა და მთელმხარე განხრა მიიღო. შიკრიკი სიზან-
ტის განხრაში გადაიჭრა და დიგველიც მტკრიან გან-
ხრაში გაეხვია.

მაღალური.

— აკი ამბობდი, რომ შენთან ცხოვრებას მტკვარ-
ში თავის დახრითა შირიგენიაო! შა, მტკვარიც ეს არის;
ეხლა გაქვს დრა!

— კიდევ ვიწამდი, მაგრამ ეხლა წყალი დიღია და
სახედათა თავის დახრითა!

„ქართულ მარგანეტს ახმევენს“
რაინდი, ვინმე, „ქკვიანი“,
ნაფიცი ექსპლდირორი,
მოჭილი, მეტად „ფხიანი“!

ერთობ სძულს მოწინავენი:
მუშები პირში მოჭილინი,
უყვარს მლიქვნელი, ლაქია,
მომხმისა გამყიდველია!

დაცოტბა, მირეკ-მორეკა
მისი მეტოქე ყველანი,
იმდენი სწერეს მსხრედა,
რომ დაშრა ერთობ მეღანი!

მუშოკრებს სდენის, ემუქრის
და უზრილებს თეალებსა,
თუ გაუვიდა, ხელთ იგღა
არავის ვახარებსა!

მისი საქმენი საგმირო
ცნობილი არის მასაში.
გუშინდამ: კოწობ, ვალიკომ,
მას გაუქეთეს „მსახეი“!

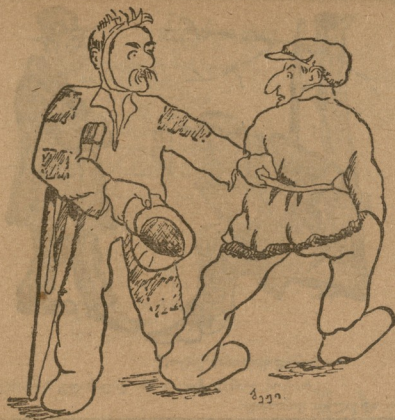
გართულდა „ობერაკია“.
წავიდა ჩხუბი დიდხედა,
ასტყდა: ჩოჩქოლი, ღრიალი
ყვირილის შუა ხიდხედა!

ტრიალებს ჩვენი რაინდი,
მეიქნა ვაწამაწია,
თავი უტუტეს „აბღღაში“,
გერდს მიუწვინეს კოწია.

ამა ამბისა გამგონეს:
ლალს ეცვალა ფერია,
მთლათ დაივლოჯა თავზე თმა,
არ შეირჩინა ღერაა!

არ გასტრა მათმა მუღარამ,
უწვენეს „კომინიაცია“,
იმ ლამეს რწყალთა საკებათ
ნარჩა ის „ღილი კაცია“!

საჭირო არის „ტარტაროზ“,
ძლიერი რისხვა შენია,
მოკეხმარევი, გვეჭირი
ჩვენ შენი განაწენია..

ნებით არ უნდა მოცემა, ძალით წავართმევ ფულსაო. მკლავში დონე მაქვს იმდენი, თუნდ ამოვაცლი სულსაო.

სალამოს ჩავალ სარდაფში დღისით ნაშოვნი ფულითა... დავხარჯავ რაც რომ ვიშოვე და ღვინოს დავლევ კულითა.

ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესია

ცხოვრობდა სახალხო მოსამართლე — ლობიბერი და მოწყალე. ერთ დღეს სასამართლოში მოიყვანეს ცხენის ქურდი. ქურდი შეხედულვებით მშვენიერი ახალგაზრდა ვაჟკაცი იყო.

მოსამართლეს შეეცოდა ქურდი და სიბრაღულით მიზართა: — არა გრცხენია, რომ ასეთმა ახალგაზრდამ ცხენის ქურდობას მიჰყავი ხელი?

ჯერ ხომ 18 წლისაც არ იქნები? — ჩემი სირცხვილი და უბედურებაც ის არის, რომ არც ასე პატარა ვარ, მალე 23 წლისა ვაქვარები. — უპასუხა ქურდმა.

— არ გეცოდება, საწყალ გლახს, რომ ცხენი მოპობარე? კარგი არის! — ეს ერთხელ მაპატრე, ახალგაზრდობით და შეუგნებლობით მომიკვია. სხვა დროს აღარ ჩავიდნი.

— ერთ თვეს მოგისჯი პირაობით და წაიღ საითაც გინდა, მხოლოდ შემდეგ აღარ ჩაიდინო ქურდობა. ვაჟიდა რამდენიმე წელიწადი. ქურდი ისევ სასამართლოში მოიყვანეს. წვერი გაზრდიდა, შემოაგულეკალი ტანსამოსი ეცვა.

მოსამართლემ იცნო. — შენ მაინც ქურდობა არ მოგიშლია, როგორც გეტყობა, — უთხრა მოსამართლემ, — წინათ შენს ახალგაზრდობას აბრალებდი, ესლა რაღას იტყვი?.. ვაჟი მინდორაშვილს რათ მოჰპარე იგი?

ქურდმა მშრალი თვალები ხელით მოიწმინდა და დაიწყო: — სიღარიბე და სიმშობიო ყველა-

ფერს ჩაადენინებს ადამიანს. რა ვქნა, ძალიან გამიჭირდა და მოვიპარე, რომ არ მიჭირდეს, არც მოვიპარავდი.

— მართალს ამბობს, — გაიფიქრა მოსამართლემ, — გაქურდება კაცს რას არ ჩაადენინებს.

— მაშ კარგი, — მიმართა მოსამართლემ, — რადგან შენ ეს ქურდობა მეორეთ ჩაიდინე, ექვს თვეს მოგიგისჯი, ხოლო ამნისტიის ძალით სულ განთავისუფლებ. წაიღ შენთვის.

რამდენიმე ხნის შემდეგ მოსამართლე კიდევ შეხვდა ნაცნობ ქურდს.

— შენ როგორც გეტყობა, ხელო-

ბად გაგიხდია ქურდობა და ესლა კიდევალ ვადაპირები მკაცრ სასჯელს. ერთხელ ახალგაზრდობით მოვივიღე, მეორეთ — სიღარიბით, ესლა? — ქურდმა თავი მოიფხანა და უპასუხა:

— წინათ უფრო დანაშაუვი ვიყავი, ვიდრე ესლა, მაშინ ქურდობა არ ვეცოდი — ქურდობას დაეცევი, ესლა კი აღარც ახალგაზრდა ვარ, არც სიღარიბე მაწყურებს, მაგრამ თუ მაინც ვიპარავ, ეს მხოლოდ ჩვეულებით მომდის. ხომ გაგვირწინათ — ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიათ.

წყალობა.

თვალთნახული

გათენდა თუ არა ორშაბათი დღილა, ქუთაისის მეორე რაიონის მილიციის სემორიგეო ოთახში მოვადინე ლეშა.

თანამშრომელს ორი მოქალაქე მოეყვანა მორიგესთან და ეუბნებოდა:

— ამ დღით ამთბა ადრე ვაღვინე სახელოსნო, რითაც წესრიგი დაარღვიეს.

— შეუყენე ორივეს ცალცალკე ოქმი! — ვასცა განკარგულება მორიგემ.

— ბატონო, ჩვენ ამხანაგები ვართ, ერთ ლექსში ვმუშაობთ და ერთი ოქმი შეგვიდგინეთ! — სთხოვე ხელოსნები, მაგრამ მორიგე უარზეა:

— არა, არ შეიძლება, ორივეს ცალკე შეუყენე ოქმი.

— კი მაშა როცა ამხანაგებია და ერთ ლექსში ვმუშაობენ, წესდები-

თანამად ერთი ოქმი უნდა შეგვეყენათ. ხომ გახსოვს, რა გვითხრა გუშინ უფროსმა?! — ჩაერია ლაბარაკში თანამშრომელი.

— არა, არ შეიძლება. ცალცალკე უნდა შეუყენო ოქმი! — არ იშლის თავისს მორიგე. გუშინწინ რომ ერთ ლექსში ვყოფდით სამ ამხანაგს ცალცალკე შეუყენე ოქმი და საითიოდ დააჯარიმე, — ეს შენ არ იყავი?

— იმათ ასე მოუხდებოდათ; ერთი სტაქანი ღვინო არ მახსოვს მათგან. ესენი კი..

— მე ამითაც არ მახსოვს და შეუყენე.

—

ოქმი საითიოდ შეუყენეს. ვიფიქრე — მეც არ ვაგება სლადორთში-ოქმ და ჩუხად გამოვიპარე. ორშაბათელა.

— ვაცო, სად მიჩიბიხარ ასე გამაღებით?!

— გავიგე—ვიღაც ერთი საწყალი საქმის მწარმოებელი მომკვდარა და ეგებ მის ადგილზე დამინიშნონ!

— რამ დაგაღონა, ვაცო?!

რატომ ლამაზ ქალათ ახ დაეიბადე, სამსახურში ადვილად ეიშვიდი.

ო ზ უ რ გ ე თ ი

ახლა ამ ქალაქს ვეწვიე
ბევრ დავრჩები ამ ხანათ,
ამდენი კბენით ეს თავი
თუ არ შემეჩნა საუხანათ.

პირველთა ვიწყათ ფოსტიდან,
მათ უთხრა სიტყვა ასეთი:
ერთი კვირაა ჩემო ძმავ
არ მიგვიღია ვაზეთი!
რისთვის ინახავთ თევობით?
რამი გქირღებთ ამდენი?
ცდებით — თუ ფიქრობთ გა-
ზეთმა

არის რამ გამოსადენი.

ებომ ვაჭრები აპყარა,
ლაკლეენა დარაბა,
სავაჭრო ვაფაართოვცა,
ასტრება დავი-დარაბა;
გამართა მთელი პასაჟი
რვა დარაბისგან შემდგარი,
დედა უტირა ყველას და
ბოძოლაც დაუწყა შედგარი.

ხო და როცა ეს ასეა, —
რაღა თქმა უნდა ვაჭარი,

რომ ეპოს მსხვერპლი შეიქნა,
ყელი აქვს გამოსაჭარი.
რომ ზოგს კიდევ ავით ცოტა რამ
ვასაყიდ — გამოსაყიდი.
ზოგი სულს ლაფავს, ზოგიც კი
ჯგონზეა გადასაყიდი.

არც ეს ებოა უნაკლო
ვერა სდგას თავის ღონეზე;
თუარ ხარ ნოჭის ნაცნობი,
უნდა წახვიდე ღონეზე, —
მარილ ასანთის ყიდაზეც
ბრძოლაა ხელჩართულია;
ება ვინ იტყვის რათ არის
„ფართლის მიღება რთულია“?

ჯერემ ეს იყოს, ძმავ, და
შემდეგ მე ვიცი — ამ ქალაქს
არ გამოგტოვებ არც ერთ
„საეტს“

არც „მესხათეს“ არც დლაქს,
ყველას მოგართმევ ჩინგალზე
ასაგებ — ჩამოსაცმელათ,
რომ ყველამ ბუდი იწყველოს,
ენაც არ ჰქონდეთ სათქმელათ,
ტრისტანი.

ს. ს ა მ ე ბ ა (გურიბ)

ვონკურტეტი არვინ ჰყავდა
სამებისა კომერატიეს,
მადლობელი მაინც იყენენ,
თუმც არ სცემდნენ ღიბდა პატიეს.
მაგრამ დრომა გაიბრინა, —
იასონი აღებს ღუქანს;
მოაქვს ნეღლი საქონელი,
აღარ ეძებს მქულს და მსუქანს.
ტბილი სიტყვით მიკატანმა
ხალხს დაუფსო ორივე თვალი;
წიგ შესმეღელი ფხიზელია,
ზხოლოდ კარში მოიდის მიტრალი.
კოთპერატიეს ნოჭარმა
არ აიხზოვა ამას ყური;

თუმცა ჩქარა მიკიტანთან
გამბულეი აქვს ქსელი ძმური.
სითა უღენტმა იასონის
ველარ ზიდა გრწნობის ბარგი
(აბა ერთი თქვენი მითხარით
ჩარჩას როდის სურს გლეხის კარგი?)
და ამ მიწნით სითა ურჩევს:
— ჩამოგხსენ მიკიტანო! —
იასონი კი ეცნებობს —
ფუღებს გავიდე ტიკიდანო,
ბოლოს საქმე ისე დარჩა,
დაეჯახა ორი გმირი,
მათი ლამძღვა ვინებისგან
მკვდრეთით აღსდგა მუნჯის ვიწრი.

გურულ — აპყარელი

გასტროლი

ენტაფონში ჩამოვიდა
 ქუთაისის დასი,
 და მაშინვე აღწიეს
 ბილითებსა ფასი.
 ამის ხმები: — ნუ გახადეთ
 ბილითები ძვირი,
 თორემ თქვენ და თქვენს ხელმძღვა-
 ნელს

დამტვრევა ცხვირი.
 „გალიორკის“ ფასი არის
 სამ აბაზზე მეტი,
 და თეატრში რომ შევიდეს,—
 ვინ იქნება ციტი?
 თუ გინდათ რომ გინახულოთ,
 დაუკელით ფასი;
 თუ არა და—სევ უკან
 წაიყვანეთ დასი.

ქბილდაკრევილი.

ას: ნა

შარა-გზები შევაკეთოს
 უკეთესი არ ითქმება.
 გახვლული დე გამოვლელი
 კისრის ზემოთ არ ისვრება.
 ვითათბიროთ, დავაღვინეთ,
 შეიღვჯერ გვექონდა დიდი კრება.

თუნდ მომკალით,—ეგრ დავმალოც
 მე რაზედაც გულს მაკლია:
 აგი ჩვენი სამკითხველი
 ველირ ენაზე კარებ-ლია.
 გახეთები, ჟურნალები
 „ორფეხა“ თავეს წაუღია.
 კომპერატივი კარგი გვაქვს
 ეს უნდა ითქვას მართალი,
 როდესაც გვინდა მუდამ გვაქვს
 ბუღრი, საბონი ფართალი.

გ. მთისპირელი.

შ ა რ ბ ა ჯ

სადაც წაველი თან წამყვა
 ეს მუხა რაღაც შარადა
 და გაეხდი იძულებული,
 რომ დამეწერა შარადა.

და მეც ავიღე კალამი,
 მოგყევი მისსა წერასა;
 ვერ დავემაღე ველირისადა,
 ამ ოხერ ბედის წერასა.

ავიღე ხელთ იარაღი
 ექვს ასოსაგან შემდგარი,
 და გაძლევთ გამოსაცნობათ
 ვინ მიხვდეთ, ვინ ხართ მდღვარძ.

შარადის ამოსახსნელად
 წინ სამი ასო გვეჭირია
 და სამს უკანას—სანაგვეს
 ყუთისკენ უქნათ პირია.

ქვეყნად რაც რამ კი არსებობს,
 რა აქეთ საერთო სახელი?
 ამ სიტყვას თუ გამოვიცნობთ,
 შარადაც გახდეს ნათელი.

ოთხ ასოსგან შესდგება,
 (არც ისე არის ძნელია)
 ეს წინმდებარისთვის
 უკლებლივ მისაბმელია.

წავიდეთ! ენახოთ სატანტო
 ქალაქი იტალიაში,
 ძველად ქებული და ესლაც
 ცნობილი ისტორიაში.

ურთ ქალაქს იტალიაში
 ძველად გაუღვამს ძირია,
 სულ ოთხ ასოსგან შესდგება,
 ჩვენ წინა ორი გვეჭირია.

ნადირთა გუნდა დაგვეჭირდა,
 ტყისკენ ვიბრუნეთ პირია.

თუმც უნდა მეთქვა აჭამდე—
 ესლა არ არის ხშირია.

მეერი ყოფილა ძველ დროში,
 დათარეზობდნენ სოფელში,
 და საწყალს გლეხის საქონელს
 შეპარებია ბოსელში.

ამ სამ ასოსაგან შესდგება
 სახელი გუნდის ამისა,
 უკლებლივ წინს მიგებათ,
 თქმული ვარ კიდევ რამისა:

„ოთკი სვამს, ხბო იბერება“
 გამოცანაა ხალხური,
 ყველსაც შეგიჭამით,
 ყველას გვაქვს გემო ნახული.

ოთხ ასოსაგან შესდგება,
 ჩვენ წინა ორი გვეჭირია
 და ვაღვებათ წინმდგომსა,
 რახან შარადის სჭირია.

შეილი (თუ იგი ვაყია)
 სხვა თქმით რა არის თქვენია?
 ეს ორო ასო სწორიდ, რომ
 შარადის დამამეწერია).

და გამოვიდა სახელი
 ზედ გვარის დამატებითა
 ცნობილი ზმუკის მოთხრობით
 და დონის სურათებითა.

„ტარტაროზი“—სა მამშვენი
 და დიდი გმირი მისია,
 რომ ვაგვაცინებს ხანდისან
 არის მადლობის ღირსია.

შემომელია საწერი,
 ესლა დადივარ შარადა,
 ძია ტარტაროზ, მეტად გონივ
 დასტამბო რომ ეს შარადა!

ნ. უხტიაშვილი.

თეატრის გრალია

(იმაგული სენა)

რაცა ჩქარა საუბედუროთ წამომიარა ხუმტურმა, მოდი ერთი ევირბენ თბილისს და ვნახე დიდი ხნის უნახავ ნათლუს თქვა. მესმოდა იგი კარგი სამსახურის კაციაო, ბევრ ფულსაც აკეთებდა და იქნებ ერთი ხელი ტანსამოსი მიყიდოს და მაკრინესაივისაც გამატანოს რა-მე თქვა.

ჩემი აზრი მაკრინესაც დაუჯდა ჰქუაში და რაღა სიტყვა გაეგარძლო, გოუყარე დანა ბურვაცა, წით ფუთურვიევი-თაგები ერთი იბდოუს და ორ ჭათაში, ყოფ ფუთამდი ლევირე წვეიძლენი და მეორე დილის 9 საათზე დღეტა გაეადონე თბილისში.

მიეადექი კარზეზე ნათლუსს, მიღებით—იცაქს-ლეთ იბდენი ძვენც და მეც, იმან დიდებულთა მიმდო, რო დენახა ძვენი. თელი საათი მკაცრა, ჩამდენი ხანია არ მინახავარო და ძალიანაც მენატრებოდიო. დოუძახა ცოლს — ნამგზავრია და ცხელი ზაქუსკა გააწყვეო. იმანაც ხელთ აადლა კრიმულს ჩაინიკი, და ხელთ მოგ-ვართვა ჩი. მივახვიე ორ გირეანქამდი პური ოთხ ჭიქას და კარგადაც გავეძინე.

მოაწია სადილობამ და სადილიც კი ვიახელი ჩემი მიტანილი ძვენიდან. სალამოსაც ჩაი დაღვევიენა და ოთხ ასე მიიხრა:—რა ეჭმა, ჩემო ნათლია, მართალია ჭაიმებს ვერ დაგიკლავ, აქ ასეთი ჩვეულებათა, სოფლი-დან ჩამოსულ სტუმრებს ჩაით უმსამინძოდებიაო და მეც აქედრ ადათს ვერ ჩამოვრებნო, თვარა ეწყვიან-ვათო.

იმე, რავე გეკადრება, რეიზა უნდა ჩამორჩეთქვა, მო-ვახსენე მე.

—სამაგიეროთ ობერის თრიათში წაგიყვან და კი სიმღერას მოგასმენიეო.

დავლიეთ ჩაი და წვედიით ობერის თრიატში. სიმარ-თლეს მოვახსენებთ, რომე ნამეტანი მომეწონა ნახატები; ჩენი ეკლესიის ნახატები იმასთან აღარავერი აღარ გა-მოჩნდა. ახლა დასკრავი ორმოცი ჩონგურე მიინც უკ-რავდა და იმისან კი ხმა ჰქონდა, რომ ნატალიას და ელისაბედის დაკრული ჩონგური იმთან ნიპრიწ! აღარა-ფერი გამოჩნდებოდა. (ალბად ბევრი ზო იყენ იმიტომ), ახლა, გვეჩხედე, და დახატული კედელი წვეიდა ზევით და გამოჩნდა ოთახი. იმე, ხალხია იმისან ჩატული შიგ, რომე უკეთესი რო არ იქნება. ამ დროს გამოვიდა ერთი ღვდელი და იშხელა ხმით იმღერა რომე შევარცხენი მასთან ჩენი ათანე ზუცესი. ახლა ის გაჩრდა და ჭალმა იმღერა. ჭალმა ვაჩრდა და ახლა კაცი მღერის, მარა იგი კილო სულ სხვა ხმაზე, ვაი, სადახარ შე საცო-დაყო მაკრინე მეთქ. რომ არ უყურეთ ამისან კამენდიას თქვა — გვევილვ გუნებაში.

რო დელიალენ სიმღერით, ჩამოვიდა ისევე სხვა კე-დელი. პეტრეე ხანმა გვიარა თვარა, კილო სხვა ოთახი გაჩენეს.

— იმე, დელიოცა ლმერთა შენი ძალა, ამ ნასტავლ ხალხს რო აძლევ ამდენ განათლებას თქვა. ახლა ბოლოს გვეჩხედე და გამოჩნდა სხვა ოთახი თავენი კილო თორენ-ამოდის უმველებელი ცეცხლის ალი, მარა კვამლი არ-სად არ ჩანს. იმე, ჩემ სოხანეში რო იშხელა შუა ცეცხლი დეანთო, კვამლი შემეწვარი გოჭვიით გადმოვკებოუნებ-და თვალებს მე და მაკრინეს. აქანე ე კვამლი ჭე სად ჩანს.

— ეს ცეცხლი რაღათ უნდათ მეთქი, — შევეკითხე ნათლუსს. მან მიიხრა: — ვერე ჭე რომ შალ-მოხვეულთა ჭალი უწყავით ორ კაცს, იგი უნდა ჩაავლონ შიგო. სიმარ-თლე უნდა ვითხრათ, რომ ძალიან შეწვიან ამისან ტყვი-ლი რო მიიხრა ნათლულმა და ხმა აღარ გვეყი. ვიფიქ-რო რავე შეიძლება იმხელა ცეცხლში ჭალს ჩაავლები ხო დევიყება ის უბედური თქვა. კამენდიები ბევრი მინახავს,

ქუთის, მარა ჭალები კი არ დოუწყავით მეთქი, — ვფიქ-რობდი გულში. მერე კიდევ იბდენი ხალხი ამ საცოდავის ახლოს არის და რავე დევიეჯერო არავინ სტაცის ხელი?

ამ დროს ის ქალი შემოიხვია ყელზე ერთ მოხუცე-ბულს, მერე უცვთა გაშორდა და წაყვა იმ ორ სალდასს. იმ უღმერთოებმა ჭე არ აუღლფეს თავი შუა გულ ცეცხ-ლში? იმე! ვხედავ არავინ არ შევლის იმ საცოდავს და აღარ მომიბინძოდა გულმა; ვიშეოიქე ჩოხა, თვალის დახმ-ხამებზე შევიარდი იმ ოთახში, იქნებო ცოცხალს მისწ-რო და მამამისმა დამსახურჭოს თქვა. ამ დროს მტაცე ხელი მიღინციონერმა და წამვიყვანა კამისართან; თან ასე უთხრა: — მან საზოგადოებრივი წესრიგი დაარ-ღიო. ააშენა ღმერთმა კამისარს ოჯახი, რავარც გევიო ჩემი ვინაობა, ხელთ გამანათავსულა და თან ასე მიი-ხრა: — მეორეთ აღარ გეიმერთო.

— ბატონო, ეს ერთი გამაბრეყა ჩემს ნათლულმა და წამოიყვანა თრიატში; აწი რავე შემშლის ღმერთი, — რავე დაველდე მის თბილისში თქვა. ვადაუხალ მა-ღლობა და პირდაპირ ტანკისკენ მიმავლ კონკაში ჩავექ ქი და იმ დამსევე გამვივარე იქიდან.

აი, ეს დამშართა მე იმ ობერის თრიატმა
კირილე საფირჩხილო.

შ უ რ ს თ ვ ა ლ ი

ბაოიშის მთავარ საავადმყოფოში სამხედრო ოთახის დარაჯი მცეკლებულებს ტანზე ხდიდა და მხარავდა მათ ტანსაცმელს.

„სინსილა“

მიცვალეზული:—შე დალოცვილო, პერანგი მა-ინც დამიტოვე! სირცხვილია, საქიოში ტიტლიკანად ხომ ვერ მივალე!

„ცნობათა მწიგნობა“

დამდევნილი (ბერძ., ზემო-სვანეთი): მხოლოდ ამ თრი კულტის დაბეჭდა შეიძლება: არ იკითხავთ, რატომ გარბის დათა შეუტიაშვილი სვანებიდან გულმოსული, ძალზე ნერვებ-აშლილი? სვანეთში აღარ გამოდგა მისი სვეტილობა, მან მიიღო მითრატებიო საჩუქარი და წყალობა.

შოგვაწოდეთ მასალები ადგილობრივ ცხოვრებიდან, აბა ასეთი წერილობანი და უმნიშვნელო. ჩვენ გვინტერესებს ადგილობრივი საზოგადოებრივი ცხოვრების გაშუქება.

ძირულილი თაღა. უფრო-განვით გამოგვგზავნებათ ხუთმეტ მისიდან. სტრიქონები უფრო უნდა დააშროთ ერთმანეთს.

ოსტომეს-პირაფს. რატომ არ ასახელებთ, თუ რომელ მუშეობაში ხდებთ ასეთი აშბავი:

- პირად შემადგენლობის გამგე არის ზაქარი.
- მას წინაჟა მგონია, რომ მიართვა ზაქარი.
- კავშირი, ადგილკაში მას ფეხებზე ჰკილია.
- ბევრს უჩვენა ფეხება, ბევრსაც გამოჰკილია.
- ჩვენი ახატუროვი უფრო წყალობს ლამაზებს,— ოღონდ იყოს ლამაზი,— დიდ ადვოლს უთავაზებს.

შეგატყობინეთ—სად ხდებთ ეს მბავი და შემდეგ პაბეჭედავთ.

ქარიმანაშულს. (ხალაბა):—გვეყრით, რომ „ქარბის მოთამაშენი გაბტილი კვერცხს! ხამ კამეკად ლებულობდენ, ხოლო გაუბტიხავს, მთულს—შაურათ“.

ყოველ შემთხვევაში გაბტილი კვერცხი მერტი ღირებულა, ვიდრე თქვენი წერილი, და, ამიტომ, არ უნდა უსაყვედუროთ მოთამაშებებს, რომლებმაც დასცეს გაბტილი კვერცხების ფანი.

ზრი-თამას. ერთჯერ ხომ იყო?! ემარა.
დლონის (ტყვიული, მაღარო):—ჯერ უსაყვედურებთ, რომ:

გვარად არის ის დარბაძე, ბინებისა ათისთავი. თვეში ერთხელ არ შევიდის, თუნდ აკამო ბატის თავი.

როგორც სწინ თქვენ დიდ ბატებს სცემთ ატრის თავს და მასზე დიდი წარმოდგენა გაქვსთ. ჩვენც რომ მასეთი წარმოდგენის ვიყოთ, მაშინ ამ თქვენს ლექსს საესტეით დაბეჭედავდით და არა მარტო ამ კულბუტებს:

და მუშეში ამიტომაც ბინებს სუფთად არ ინახავს, რადგან ბინის მეთვალფურე შიგ არავის არ უნახავს.

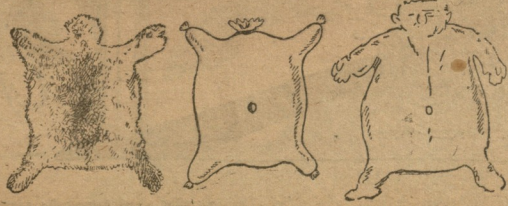
და ამის შემდეგ რა გასაკვირია, რომ სილოვანმა არ ჩამოიროს და არ დათვალეიროს ბინები, სადაც სისუფთავე არ არის დატული. ის არ სჯობია ვაიარ-გამოიაროს და სუფთა ჰაერით ყლაძოს?!

დაჯაბნებულს: თავი ინუფეშეთ ამით, რომ მართო თქვენ არა ხართ ასეთ დღეში:

მერხუბნა ცოლი,— არ მაქვს მახთან ოხი, დამატენა თავზე გუშინ დიდი ფეხი. უშვერ სიტყვებს მესვრის თავზე როგორც კიხი. მუღამ ჰყვირის და მით ხმა გაუხდა ზოხი. ამბობს:—აღარ მინდა ბინათ შე ეს ქიხი. მიჩვენია კულოფს შე სპარსული ნოხი.

ტყვილით სწამებთ სულელობას! არ ყოფილა სულელი! კულოფს ჩვენც კი გვიჩვენია სპარსული ნოხი! ბალიში დააკართო ზურგზე და აღარ იგრძნობს ცემის დროს ტყვილებს. ამაზე უკეთესი საშვალეა ჯერ არავის არ გამოუცინებია.

„დასვინის თეორია“

ასეთი თანდათანობით წარმოსდგა ხბოს ტყავიდან ტიპი, ხოლო ტიპიდან მიკიტანი

შურ. „ბარბაროზი“-ს რედაქცია აცხადებს

კონკურსი

იმეორისტულ მოთხრობაზე

მოთხრობის შინაარსი ადამაული უნდა იყოს ჩვენი თანამედროვე ურყავ-ცხოვრებნი-
დას.

სიღიფით მოთხრობა არ უნდა აღემატებოდეს „ბარბაროზი“ მოთავსებულ ჩვეუ-
ლებრივ მოთხრობებს; დაწერილი უნდა იყოს მკლნით და ბარკვევული ხელით
კონკურსში მონაწილეობის მიღება შეშლია ყველას, ბარბა ჩვენი მუღვივი თანამ-
ფროვლებისა და მწველებისა.

საუკეთესო მოთხრობების ხუთ ავტორს მიეცემა პემია:

პირველი — 80 მან.

მეორე — 20 „

მესამე — 15 „

მეოთხე — ბაზ. „მუშა“ და შურ. „ბარბაროზი“ ერთი წლით.

მეხუთე — ბაზ. „მუშა“ და შურ. „ბარბაროზი“ მესხი წლით.

ბამოგზავნის უქანასძველ ვადათ დანიშნულია 21 თვისი, რის შემდეგ მასალა აღარ შედ.

იღება წიგნილზე უნდა იყოს აღნიშნული ავტორის სრული ვინაოვა: სახელი, მამის სახე-
წი, გვარი, პაროფისია და სწორი მისსავართი.

სასტრეფილი ავტორის ფოტოგრაფიული სურათი, როგელიც მოთავსდება შურნალ-
ში. მოთხრობა მოწონებული იქნება შიურის მიერ.

დაწუნებულ ნაწარმოებებს ზედაპციარა რინაზუს და მათ შესახება არც მიწიერ-მოწვე-
რას აწარმოებს.

შურ. „ბარბაროზი“-ს რედაქცია.

უბატუეეცირებული

კონლუბტორი: (მგზავრებს):—თქვენი ვირიზე, შემოშვით ვაგონში, რომ ბილეთები ვაყვილო!